

strekken en dat men tot systematisch ingerichte dierproeven zijn toevlucht zal moeten nemen, om een bevredigend antwoord te verkrijgen. En dat is noodig, indien men zich een oordeel vormen wil over verschillende kwesties, die o. a. in den laatsten tijd door FOKKER aan de orde gesteld zijn, maar waarop ik hier thans niet verder zal ingaan.

Rest mij nog een enkel woord over de gratuite veronderstelling van RIETEMA, dat het hem denkelijk door doelmatige kruising gelukken zou in een paar generaties een ras te krijgen van lijdenden aan aangeboren heupluxatie. Ik zou het moeten zien, om het te gelooven, ten minste, wanneer hij niet al wil gaan spreken van een ras, wanneer zich de afwijking in 2, 3 of 4 achtereenvolgende generaties vertoond heeft. Een constant ras van ernstig gedegeneerden zal hij, volgens mijn overtuiging, op welke wijze ook, nimmer tot stand kunnen brengen. Daartegen spreken alle bekende ervaringen op het gebied der hypertrichose en der misvormingen in het algemeen. Bij experimenten, als door hem bedoeld, heeft men dan ook niet alleen de accumuleerende gevolgen van de degeneratie te duchten, maar ook de nadeelen van de teelt in bloedverwantschap, die, zooals RITZEMA BOS in zijn onderzoekingen aan *Mus decumanus* heeft aangetoond, al treden zij somtijds ook laat op, van beslissende beteekenis kunnen zijn.

Maar gesteld eens, dat het gelukte op die wijze een ras van gedegeneerden te telen, wat zou dat bewijzen tegen mijn stelling, dat de degeneratie onder onze gewone maatschappelijke verhoudingen de kiem van zelfvernietiging in zich draagt? Immers niets. Want de feiten bewijzen, dat zij in de open lucht niet tieren kan.

Hoogachtend,

Ginneken,
1 Februari 1904.

t. t.
Dr. GEYL.

Groningen, 31 Januari 1904.

COMMISSIE VAN ADVIES IN ZAKE BEROEPSBELANGEN.

L. S.

Mag ik, ten einde, zoo mogelijk, te voorkómen, dat een derde stemming voor de commissie van advies in zake beroepsbelangen noodig wordt, aan de Afdelingen beleefd verzoeken, bij de nu uitgeschreven vrije stemming geen stemmen op mij uit te brengen?

G. C. NIJHOFF.

EEN BIJZONDER GEVAL VAN FACIALIS-PARALYSE.

Aan Dr. G. H. MOLL VAN CHARANTÉ.

Zeer geachte collega!

Met begrijpelijke belangstelling las ik Uw stukje in het voorgaande tijdschriftnummer. Hoewel Uwe diagnose van tetanus cephalicus niet alle verschijnselen, die mijn patiënt vertoonde, verklaart, o. a. het eigenaardige gedrag van den musculus levator palpebrae en van den musculus buccina-

tor, zoo moet ik erkennen, dat de symptomenreeks door mij waargenomen, vrij wel overeenstemt met die van het door U genoemde ziektebeeld.

Het bestaan van dergelijke lichte gevallen van tetanus cephalicus was mij niet bekend.

Hoogachtend en collegialiter,

Amsterdam, 2 Feb. 1904.

F. S. MEYERS.

C O R R E S P O N D E N T I E.

AANGIFTE VAN BESMETTELIJKE ZIEKTEN.

De Kring „het eiland IJsselmonde” zendt ons afschrift van een brief, door haar aan *Vox medicorum* gericht. Deze Kring had zich in een vroeger ingezonden stuk in dat blad beklaagd over het ontbreken van formulieren van aangifte en over het niet meer publiceeren van de gevallen van besmettelijke ziekten in Nederland. De *Vox* heeft de klacht overgebracht aan den Centralen Gezondheidsraad. Deze antwoordde aan dat blad, „dat de medici, als zij moeilijkheden ondervinden bij de aangifte van besmettelijke ziekten, zich kunnen wenden tot den betrokken Hoofdinspecteur van de Volksgezondheid, zooals nader uit de Gezondheidswet blijkt”.

IJsselmonde is door dit antwoord in het geheel niet voldaan. Het herhaalt zijn bezwaar over het niet bezitten van formulieren, beklaagt zich dat zijn leden „nimmer aanschrijving hebben gehad wie zijn aangesteld tot onze superieuren in zake apotheek en gezondheid” en betreurt het niet publiceeren van voorkomende besmettelijke ziekten: „Daar ons eiland IJsselmonde op het oogenblik zeer waarschijnlijk omspoeld wordt door besmet water, zoo zien wij reikhalzend uit naar eenig officieel bericht over den omvang van de besmetting van typhus langs deze rivieren, ja vinden dit gebiedend noodzakelijk”.

Ons komt het voor, dat het antwoord van den Gezondheidsraad volkomen correct is geweest, en dat het bovendien moeilijk uitvoeriger had kunnen uitvallen, nu IJsselmonde, in plaats van zich tot de bevoegde autoriteiten te wenden, haar klacht in een blad heeft gepubliceerd. De Raad kon niet anders doen dan de klagers verwijzen naar het adres, dat dezen, bij bekendheid met de wet, zelf hadden kunnen weten: den Hoofdinspecteur der Volksgezondheid. De persoonsnaam van dezen ambtenaar is daarbij overbodig, en hoogst zonderling komt ons de grief voor, dat niet de medici kennis hebben gekregen van de aanstelling der nieuwe ambtenaren!

Wat nu de formulieren van aangifte betreft, zoo is het model daarvoor onveranderd gebleven; alleen zijn er andere adressen op gedrukt in verband met de gewijzigde titels en standplaatsen der ambtenaren. Indien de medici op IJsselmonde deze formulieren niet hebben ontvangen, zoo is dit een verzuim hetzij van de post, hetzij van het bureau van den Hoofdinspecteur in Zuid-Holland, een verzuim, dat bij reclame aan diens adres onmiddellijk had behooren te worden hersteld.